

Svěží příběh o skloubení
lásky a práce, manželství
a mateřství. Tato kniha
vás zaručeně překvapí
i potěší

EMILY GIFFIN,

autorka bestsellerů

*Na čem záleží
a Kam patříme*

moje MATEŘSTVÍ

Meghann Foye

KDO ŘÍKÁ, ŽE MUSÍTE BÝT
TĚHOTNÁ, ABYSTE ŠLA NA
MATEŘSKOU DOVOLENOU

Meghann Foye

moje MATEŘSTVÍ

Kdo říká, že musíte být těhotná,
abyste šla na mateřskou dovolenou?

METERNITY © 2016 by Meghann Foye
Cover Art Copyright © 2016 by Harlequin Books S.A.
Cover art used by arrangement with Harlequin Books S.A.[®]
and[™] are trademarks owned by Harlequin Books S.A.
or its affiliated companies, used under license.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Ing. Veronika Křemenová, 2017
Obálka © Pavel Tůma – RITA, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7585-371-4 (pdf)

Meghann Foye

moje MATEŘSTVÍ

Kdo říká, že musíte být těhotná,
abyste šla na mateřskou dovolenou?

Přeložila Ing. Veronika Křemenová

Chvála mateřství od Meghann Foye!

„Mateřství zaručeně překvapí a potěší, protože přináší svěží a moderní pohled na lásku a práci, manželství a mateřství!“

Emily Giffin, #1 *New York Times*, autorka bestsellerů
Something Borrowed (Něco vypůjčeného) a *First Comes Love*

„Mateřství se humorně, opravdově a místy s bolestivou pravdivostí ubírá hrbolatou cestou od života bez partnera k modernímu mateřství a činí tak s nesmírnou obratností a spoustou odvahy.“

Jane Green, *New York Times*, autorka bestsellerů
Summer Secrets a *The Beach House* (Domek na pláži)

„Hlavní hrdinka byla úžasná a zápleтка fantastická. Trnula jsem zvědavostí, jak se příběh bude vyvíjet!“

Nicola Kraus, #1 *New York Times*, spoluautorka
bestselleru *The Nanny Diaries* (Holka na hlídání)

„Vtipný a úžasný pohled na výzvy, kterým čelí dnešní ženy. Směs humoru, poctivosti a satiry, kterou Foye vytvořila, vás v jednu chvíli nahlas rozesměje a v další chvíli vás přiměje vážně uvažovat o stavu moderního světa.“

Lucy Sykes a Jo Piazza, autorky *The Knockoff*
(Tý potvoře to nedaruju)

„Kdyby měla Bridget Jonesová moderní nejlepší kamarádku, která by pracovala v redakci nějakého newyorského časopisu, předstírala těhotenství a zůstala po třicítce bez partnera, byl by tento veselý debut její první knihou.“

Kristin Harmel, autorka bestsellerů *The Life Intended*
a *The Sweetness of Forgetting* (Sladké zapomínání)

Mé matce

Tento příběh je smyšlený. Jména, postavy, místa
a události jsou buď výplody autorčiny fantazie,
nebo jsou používány nepravdivě a jakákoli podobnost
se skutečnými žijícími nebo mrtvými osobami,
firmami, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Početí

Zázraku a kouzlu těhotenství se nic
nevyrovná. Je to vaše šance zapojit
se do tvůrčího procesu života.

Vaše těhotenství týden po týdnu

Květen

Jedna

Bezdětná žena promluvila.

Obracím papír s článkem, na kterém pracuji, a strkám ho pod nejnovější číslo časopisu. Nechci, aby někdo v kanceláři viděl záplavu červených poznámek, které v něm na všech místech zanechala moje nadřízená – hlavně ne tuhle poznámku. Ne že by hrozilo, že někdo půjde kolem, protože se všichni chystáme do konferenční místnosti na oslavu na počest očekávaného narození dítěte naší kolegyně Pippy. Takových oslav jsme tu od ledna měli už spoustu. V pěti vteřinách si za pochodu uhlazují přes džíny cikánskou blůzu a snažím se zhluboka se nadechnout a odkašlat si. V době, kdy mi bylo mezi dvaceti a třiceti lety, by takováto poznámka byla pochopitelná, a dokonce i legrační, protože jsem mohla obrátit oči v sloup a říct: „Jo, žádné děti a díkybohu za to.“ Teď už to ale tolik nejde. Teď, po deseti letech, už mi tahle poznámka začíná být nepříjemná. Přesto na tvář nasazuji úsměv.

„Všichni! Rychle, rychle! Pojdte!“ povykne Caitlyn, naše společná výkonná redaktorka lomeno instagramová redaktorka lomeno „drzí mileniál“, jak se označuje na všech svých profi-

lech na sociálních sítích. Nahání zaměstnance *Paddy Cakes* na malou páteční odpolední oslavu a pobízí nás, abychom si brali medové košíčky, načež si nabere sama, aby nám dodala energii potřebnou ke slavení, která většině z nás chybí.

Razím si cestu změtí bílých a zlatých stužek od héliem naplněných balónků směrem ke stolu ze světlého dřeva, nabírám si košíčky, jako kdyby tam byly jenom pro mě a ne pro všechny, a ke své nelibosti zaznamenávám, že na mě zase napadaly třpytky z výzdoby. Na tohle *fakt* nemám náladu, čeká mě ještě strašná spousta práce. Přesto si při nabírání košíčků najdu chvílku, abych si vychutnala ten klid. To ticho. Tu chvílku k zamyšlení. Tu koncentraci upřímné radosti z Pippy. Na druhé straně místnosti ale stojí ona. Autorka komentářů v červených rámečcích. Alix.

Moje soupeřka kráčí opatrnými, odměřenými kroky mým směrem. Na nohou má černé ocvočkované boty značky Tod's a na sobě bohatě nabíraný velbloudí kašmírový cardigan, jenž jí visí z ramen formovaných cvičením pilates. Zářivé, dlouhé blond vlasy stažené do dokonalého nízkého ohonu jsou módním výstřelkem, který začala nosit už dlouho předtím, než se zase vrátil do módy. Alix se sebevědomě nakloní nad talířem s košíčky a na znamení tichého protestu sešpulí rty. Inspirovaná módním stylem heroin chic považuje pojídání na veřejnosti za něco, co se hodí pro *ostatní lidi* – stejně jako vykonávání jakékoli práce určené osobám působícím na asistentských pozicích, jako zpracování služebních výdajů, provádění redakčních úprav na obrazovce a k mému momentálnímu znepokojení i jakákoli její současná práce. Prostě stará škola.

Když se všichni nahrnou dovnitř, začínají přítomné matky se svými obvyklými debatami o dětech. Talia, naše módní ředitelka, si stěžuje, že se její dvojčata nedokážou odpoutat od různých obrazovek. Chloe, naše obvykle dokonalá ředitelka přes krásu, má nedbale nalepené umělé řasy, což je jediná viditelná známka spánkové deprivace čerstvé matky.

I když se snažím před sebe nenápadně stahovat balónky a dělat si z nich ochranný štít, provázky od balónků nevytvoří žádnou bariéru před blížící se Alix.

„Liz,“ spustí, když mě objeví v rohu. „Jak jsme daleko s článkem o pocitech viny kvůli krmení z láhve? Nutně ho potřebuji vidět do tří hodin. Odcházím brzy a předtím si ho musím přečíst.“

„Už to bude..., jenom čekám, až Sandyina tisková schválí větu ‚radši bych vlastní dceři ukousla ucho, než bych používala umělou výživu‘, jak jsi navrhla při úpravě textu,“ odpovím.

„A co ‚5 způsobů, jak se vyhnout narcistickým dětem‘?“ zeptá se a u skleněné stěny konferenční místnosti si přetře rty sladce růžovým leskem.

„Je to na cestě.“

„Dooobře.“ Konečně zvedne oči. „A co srpnové ‚Alternativní čínské dialekty‘ do rubriky ‚Příběhy učitelky z mateřské školy‘? Ten článek opravdu musím vidět. Možná bude potřebovat úpravy.“

„Na tenhle článek jsem se chystala, až se vrátím z toho press tripu,“ odpovídám. Chtěla ode mě mimořádně záluďnou náhradní citaci a já jsem odkládala telefonát s Tracey, naší tygří matkou z La Jolla.

„Dobře,“ odpoví Alix káravě. „Měla jsi mi říct, když se k tomu nedostaneš. Očekávám od tebe, že si pořádně srovnáš priority.“

Řekla bych ti to, kdybys mi to nehodila na stůl v 17:00, když jsi odcházela, abys vzala Tylera k dětskému zaříkávači, pomyslí si. Začíná mi cukat oko. Mnu si spánky a nakláním pohárek s ledovou kávou, jako kdyby to byla poslední kapka v čutoře na záchranném člunu. Co jsem se to jen dočetla v příběhu tygří matky? Tvrdá práce rovná se skvělé výkony rovná se odměna? Začarovaný kruh. Ano, dobře. Jenomže po deseti letech u Paddy Cakes tohle není přesně můj případ, a to poté, co v rámci organizačních změn nastoupila Alix a stala se zástupkyní šéfredak-

torky, což byla pozice, kterou jsem měla slíbenou já jako dlouho očekávaný výrazný kariérní postup z místa řadové redaktorky.

Pořád mi zbývá aspoň Paříž. Celých pět dnů chození podél Seiny a po Musée Picasso, pět dnů popíjení café crème a požívání croissantů. Pět dnů bez neúnavné záplavy Alixiných e-mailů, ve kterých mě žádá, abych zjistila více informací o nejnovějších trendech v péči o malé děti, přičemž se mnou jedná, jako kdybych byla její sekretářka, a často mě nutí sedět v kanceláři ještě hodně dlouho po půlnoci.

Ne. Pochopila jsem následující věc: V rámci „mediální apokalypsy“ po ekonomické krizi, kdy asistentské pozice byly vyměněny za technologická řešení, je mít dítě skutečně jedinou omluvou, kterou žena může použít, aby měla pravidelnou pracovní dobu nebo odcházela z práce brzy. Svobodným ženám se tohoto luxusu nedostává, a proto musejí přijímat práci navíc i malé projekty předem odsouzené k nezdaru a musejí dodělavat nedokončenou práci, když matky na pracovišti mají padla. Žádné dítě – žádná omluva, proč nezůstat dlouho v práci.

„Buďte všichni ticho – *psst!* Jdu volat,“ říká Caitlyn do sílicího rámusu. Zvedne sluchátko a usilovně se snaží potlačit smích. „Pippo, Cynthia potřebuje, abys přišla do konferenční místnosti – TEĎ HNED.“

V *Paddy Cakes* neboli Časopise o dětech pro maminky a všechny jejich malé neurózy, jak mu říkáme já a Jules, moje nejlepší kamarádka v práci a jediná další zaměstnankyně na pracovišti na střední pozici, jsme tuhle hru hrály už mnohokrát. Zatímco čekáme, pohrávám si se svým starým popraskaným iPhonem, který mi zaměstnavatel odmítá vyměnit za novější a modernější model, a snažím se vypnout výstražná upozornění pro aplikaci FitBaby, kterou jsem dostala za úkol otestovat kvůli našemu článku. Je to aplikace, která má monitorovat životní projevy vašeho těhotenství, sledovat ušlé kilometry, výživu, spánek a pièce de résistance. Je to zlověstný měřicí přístroj, který počítá veškeré „dětské úsměvy“ za použití patentovaného

a tajného, i když mírně nahodilého, algoritmu. Pro „matky generace mileniálů, které neuspokojuje typická těhotenská konverzace a jež touží po zábavnějších a veselejších zážitcích“, píše se v tiskové zprávě, kterou už jsem hodila do smetí. Mobil ne a ne přestat s výstražnými zprávami „stiskni 😊“, které musím „stisknout silněji“, abych do svého článku získala větší počet dětských úsměvů.

„Seznam úkolů?“ rýpne si Jules, která vycítila, že jsem duchem vzdálená stovky kilometrů.

„Už se na tom pracuje,“ zalžu pohotově.

Jules sebou trhne. „Nerada ti to říkám, ale slyšela jsem Alix, jak mluví s Tamarou. Marigold Mathewsová nám odřekla interview pro hlavní článek – z důvodu ‚vyčerpání‘.“

„Myslíš vyčerpání kvůli práškům na hubnutí a zdeformovanému břichu po porodu?“

Jules obrátí oči v sloup na znamení kladné odpovědi.

„Výborně...“ Stáhnou si blůzu přes své špinavé malé tajemství – mateřské džíny velikosti osm, které jsem ukořistila v kanceláři na stole s reklamními dárky. Díky svému půlnočnímu hodování, kdy jsem do sebe nacpala cereálie, hummus, který jsem vyjídala z krabičky prstem, protože jsem si zase zapomněla koupit mrkev, a dále novou značku znečistlivujícího činidla v podobě veganské zmrzliny z kešu mléka. Jules mě pozoruje a je příliš bystrá na to, aby si toho nevšimla.

„Ani se *nesnaž* mě dusit kvůli tomu, že mám na sobě mateřské džíny,“ říkám jí.

„*Liz*.“ Mé příliš praktické, od mých dvaadvaceti nejlepší kamarádce z let práce, stačí jen vyslovit moje jméno, aby mě rozhodila.

„Jsou prostě tak... *pohodlné*,“ říkám.

Uáááá! Trhnu sebou, když na mobilu zahlédnu čas. Je 14:27. Mám přesně tři hodiny a třicet tři minuty na to, abych dokončila svou práci, než si poběžím domů vyzvednout kufr a potom vyrazím na letiště, abych stihla let ve 22:00. Ale teď, když jsme

přišli o hlavní článek, se začínám potit. Má hlava vysílá signál, že potřebuje další kávu. A cukr. Má všudypřítomná fantazie zase začíná nabírat obrátky. Chci odejít z tohoto zaměstnání a začít se živit psaním cestopisů na volné noze. Je to můj tajný sen, který mám uložený hluboko v hlavě tak dlouho, že mi to teď připadá jako několik měsíců. Možná se nedostavím ke zpátečnímu letu.

Rychle zkontroluji stav svého účtu. Do příští výplaty mi zbývá 405 dolarů. *Uf.* To by mělo vystačit na tu dobu, co budu v Paříži na press tripu a všechna jídla a činnosti budu mít hrazené. Následuje další výstražné upozornění. Můj zůstatek na kreditní kartě potřebuje přesně 425 dolarů na další platbu, která má proběhnout zítra. Začíná mi vysychat v krku.

„*Pššš!* Všichni *pššš!* Už jde!“ tiší nás zase Caitlyn, i když stěny konferenční místnosti jsou celé ze skla.

Jakmile Pippa uvidí balónky, všichni se tiše zasmějí. Pippa se rozzáří a pohladí si obrovské břicho, když spatří na konferenčním stole jako biblické zlaté tele stát kočárek Bugaboo Madaleen za 1 789 dolarů, na který jsme se všichni složili.

„Liz,“ říká Chloe a sáhne si na oko v místě, kde má nakřivo umělé řasy. „Jak se máš? A jak se má JR? Slyšela jsem, že vyrážíte do Paříže!“

Sklopím zrak. Doufám, že Jules našim spolupracovnícím nic neřekla. „Ne, ve skutečnosti letím na press trip pro Bou-jois-Jolie. JR a já jsme se rozešli.“

„Jé, Liz,“ řekne a vrhne na mě soucitný pohled. „Jsi v pořádku? Co se stalo?“

„Prostě nám to neklapalo,“ odpovím rozpačitě.

„To bude v pořádku, Liz. Kolik ti je, třicet? Ještě máš čas.“

„Třicet jedna. Ale to je v pohodě.“

K našemu rozhovoru se přidá Talia. Je jí lehce přes čtyřicet, je vdaná a má dvouletá dvojčata – holčičky. Mám pocit, že si prostě nemůže pomoci a musí přispět se svou troškou do mlýna. „Ty ses rozešla s JRem? Po čtyřech letech? Nechystal se tě požádat o ruku?“

„No, v podstatě jo. Ale to je v pohodě,“ odpovím a znovu se pokusím o úsměv.

„Dobře, ale už *moc* neztrácej čas. Abys nakonec nezůstala svobodná a bezdětná.“

„Hm, dík.“

„V tuhle dobu je *hooodně* těžké být svobodná, vid’?“ zeptá se mě Chloe a na levé ruce jí jako reflektor září prsten s obrovským kamenem.

„Ne, je to fajn.“ Ve skutečnosti ale chci říct: „Pokud tím, že je to *hooodně* těžké, myslíš, že hledám jednorožce na Tinderu a přitom trávím víkendy pod peřinou, objednávám si donášku jídla od Seamless a u toho sleduji nekonečné komedie na Netflixu od *Záložního plánu* až po poslední možnost typu *Pod toskánským sluncem*, tak pak to možná trochu těžké je.“

Chloe se teď otočí na Talii. „Tak jak se mají holčičky?“

„No, znáš to, malé děti...“

„Já vím, zrovna trénujeme spaní. Podle Weissblutha.“ Spiklenecky zvedne obočí.

„My jsme jeli podle Weissblutha, Searse a Ferbera a teď už holčičky *většinou* spí celou noc. Ale určitě je ti jasné, kdo je nakonec uspává, když se ve tři ráno vzbudí,“ ukáže Talia na sebe. „*Já!*“

„*Přesně tak*,“ odpoví Chloe.

Teď se k debatě přidají všechny přítomné dámy. Diskutují o výhodách nejnovějších typů trénování spánku, jako kdyby na tom závisely jejich ženské kvality. Začaly jsme soutěživým rodičovstvím a probojovaly jsme se válkami mezi matkami, tygřím rodičovstvím, francouzským rodičovstvím, sloním rodičovstvím, amíšským rodičovstvím, angažovaným a neangažovaným rodičovstvím, kontaktním rodičovstvím a rodičovstvím praktikujícím společné spaní, neočkujícím rodičovstvím, rodičovstvím vedoucím k maximální možné samostatnosti, rodičovstvím ve stylu 70. let, rodičovstvím založeným na bezlepkové dietě, rodičovstvím založeným na paleo stravě, rodičovstvím podle Marie

Kondo¹ (dělejte jen věci, které vyzařují radost!)..., nemluvě o „té, jejíž jméno nesmí být vysloveno“ (pššš, Jenny McCarthy). Vzestup mateřské kultury proměnil moderní mateřství v marketingový koncept, v obchod, který je třeba podporovat, a náš časopis v rámci tohoto obchodu patřil k těm nejúspěšnějším. Vaše dítě není jen vaším potomkem a plodem lásky a osudu, ale váš *produkt*, který je třeba programovat a zdokonalovat.

Poté, co se všechny přítomné dámy jednoznačně shodly na tom, že by dítě se svým nočním spánkem mělo být ve vývoji dále, než momentálně je, Chloe nervózně dodala: „Uvažujeme o tom, že zkusíme toho spánkového specialistu z hlavního článku z lednového vydání.“

„Předtím bys ale mohla zkusit rady té odbornice na kojenickou výživu, která říkala, že *ohromný* rozdíl může způsobit vyřazení mléčných výrobků a lepku. Mým holčičkám to opravdu pomohlo,“ řekla Talia.

„Ale Poppy je šest měsíců a je plně kojená,“ odpověděla Chloe.

„Aha. Ale co kdyby ta odbornice zkusila upravit tvou stravu? Eliminační diety jsou opravdu to jediné, co funguje,“ navrhuje s vítězoslavným výrazem Talia.

Chloe nasadí zachmuřený výraz.

Kam se poděl ten pocit štěstí? podívám se.

„Právě jsem četla novou studii Americké akademie spánkové medicíny,“ vložím se do debaty ve snaze pomoci Chloe z té nepříjemné situace. „Ta studie probíhala patnáct let a účastnili se jí sourozenci, děti, které spí dobře, i děti, které spí špatně. Má to velkou souvislost s konstelací lásky a podpory, které se dětem dostává od jejich rod...“

„Bezdětná žena promluvila.“ Tahle známá hláška zazněla mým směrem z druhého konce místnosti. Jako kdybych posledních *deset let* nepracovala jako redaktorka v časopise o dětech. Jako kdybych nevěděla, že tohle jsou jenom *kecy*.

„Každý ví, že nejlepší je nechat dítě vybrečet. Jediné, co přináší výsledky, je *disciplinovaný* přístup. Když to nezvládáš, poříd si noční chůvu,“ řekne Alix, odhodlaně si založí ruce na prsou a upřeně se na mě podívá. To znamená: Dokud nebudeš mít dítě a nestaneš se *matkou*, tak tvoje názory nic neznamenají. Nebo přesněji řečeno, *ty* nic neznamenáš.

„A jak se máš ty, Jules?“ zeptá se Chloe švitořivým tónem, čímž prolomí trapné ticho a všichni se zase rozpovídají.

„Ále, máme se dobře. Právě pracujeme na Henryho přihláškách na obchodní školy. Jsem z toho dost špatná, protože to všechno samozřejmě musím dělat já.“

„Haha,“ zasměje se Chloe. „Hodně štěstí. Měla bych jít zjistit, jak je na tom Pam s článkem ‚Získejte zpátky obličeje, jaký jste měly před dětmi.‘ Popovídáme si později!“

Poklesnou mi ramena.

Jules se na mě přísně podívá. „Hele, Liz, já vím, že tě ten rozchod s JRem dost sebral, ale musíš se z toho vzpamatovat.“

„Já se snažím,“ povzdechnu si. Po letech rušení plánů s JRem kvůli pracovním krizím jsem se bez váhání rozhodla jít na večírek na počest nejlepších dětí od *Paddy Cakes* místo na JRovu každoroční slavnostní večeři pro obchodní zástupce od P & G Východní pobřeží. Ironií je, že jsem doufala, že když na ten večírek od *Paddy Cakes* půjdu, budu povýšena na zástupkyni šéfredaktorky, takže všechny ty roky tvrdé práce pro časopis přinesou své ovoce, získám asistentku a díky tomu i více času na svůj partnerský vztah. Když jsem ale svůj záměr sdělila JRovi, sebral se a odešel.

Jules si odfrkne. „Lizzie, jednal s tebou jako se ženou v domácnosti z padesátých let a čekal, že ty se budeš chovat jako nějaká manželka a milenka v jednom, a ne jako ženská, která často zůstává v práci dlouho do noci. A navíc se tajně díval na Fox News². To nebyl chlap pro tebe. A ty navíc moc dobře víš, že ses už chtěla začít usazovat.“

„Já vím,“ povzdechnu si. „Ale on byl *přípravený*. Je všeobecně dokázáno, že žádný chlap pod čtyřicet, který je duševně zdravý, má práci a je nadprůměrně atraktivní, se nechce usadit v New York City.“

Jules se mi upřeně podívá do očí. „Henry se ale v New York City usadil.“

„Poznala jsi ho krátce po škole. To je nespravedlivé!“

Příběh Jules a Henryho je úplně opačný než ty z romantických novel. Když Jules právě nastoupila do svého prvního zaměstnání v redakci časopisu a vracela se jednou večer domů z práce, spatřila milého mladíka, který si to vykračoval přímo k ní. Henry končil studium na Univerzitě Emory právě v době, kdy ona tam začínala. Teď oba bydleli blízko sebe v Brooklynu a doslova a do písmene do sebe narazili – nebo to tak Henry aspoň tvrdí. Jules mi řekla, že ho uviděla, když stál asi patnáct metrů od ní, a celé to setkání naplánovala. Potom, co do sebe „osudově narazili“, ji sbalil na výborné večeře a „postelové umění“, žertovala Jules. Po šesti měsících spolu začali bydlet a potom si až do třiceti let užívali života, chodili na koncerty a cestovali po celém světě. Loni se vzali. Jules tedy patří k těm šťastným, ale je třeba jí přičíst ke cti, že to nikomu neotlouká o hlavu.

„To je fakt. Talia má pravdu, už bys neměla ztrácet čas. Vezmi svůj život pevně do svých rukou.“

„Myslíš jako s tímhle chlápkem?“ připomněla jsem svůj poslední pokus najít na Tinderu někoho, s kým by se dalo jít na rande. „Chceš se mnou dnes večer pořádně zvlhnout?“ stojí v úvodním řádku profilu mile vypadajícího muže s neupraveným plnovousem z Williamsburgu.

„Proboha,“ zděsí se Jules. „Prostě ho zablokuj!“

„Ale má na sobě oblek! To znamená, že má aspoň práci!“ oponuji žertem. „Nebo byl pozvaný na svatbu.“

Další muž, který se objevil, má dlouhé, hnědé nepoddajné vlasy a knír a na klíně drží pudla. „Mám to rád na pejska,“ stojí v jeho profilu. Otřesu se a vypnu aplikaci.

„Nepřestávej bušit do skály,“ povzbudí mě Jules. „Jednoho dne praskne.“

„Já vím,“ povzdechnu si a pomyslím si: „*Nebo prasknu já.*“

Opřu se o vnější stěnu, praštím se do studeného skla a to vydá ránu. Jako by mě udeřil pocit smutku nad tím, že na rozdíl od „drobných blondýnek“ ve věku mezi dvaceti a třiceti lety nebo jiných roztomilých dívek, které potkávám v East and West Village³, jak loví manžela a přitom tajně citují princetonskou matinku (Susan Pattonovou⁴) a její zpátečnické a sexistické názory, jsem s sebou tahala značně odrbané knihy *Jíst, meditoval, milovat* a *Lean in 15* a doopravdy věřila dvěma pravidlům, o kterých mi má bývalá šéfredaktorka Patricia řekla první den, co jsem nastoupila do *Paddy Cakes: Každý den udělej jednu věc pro to, abys dosáhla svého cíle, nevzdávej se a nakonec uspěješ*. Teď se ale zdá, že ta princetonská matinka měla celou dobu pravdu. Byla jsem naprostý cvok. Stále platí, že po překročení určitého věku (např. třiceti let) už ženy nejsou považovány za plnohodnotné bytosti, pokud nejsou vdané, nemají děti nevedou domácnost. Stále žijeme v Anglii v období Jane Austenové. Dobu, kdy mi bylo mezi dvaceti a třiceti lety, jsem měla strávit hledáním manžela, a ne psaním článků o způsobech kontaktování rodičovství.

„STISKNI! Oznámení 😊! Těhotenství je jedním z ukázkových příkladů toho, jak se zbavujeme kontroly a necháváme přírodu, aby dělala, co umí. Zjistíte, že vaše tělo má svou vlastní moudrost. Uvolněte se a naslouchejte jeho hlas.“

Je to tmavé, pomyslím si a snažím se přijít na to, jak aplikaci vypnout.

Potom, aniž si toho všimnu, vejde naše nová šéfredaktorka Cynthia a řekne: „Omlouvám se, že ruším, když se tak skvěle bavíte, ale potřebuju s tebou mluvit, Alix.“ Potom se upřeně podívá na mě. „A s tebou taky, Liz. Teď hned.“

Se mnou? Beze slova se zvednu, ignoruji upřené pohledy všech okolo a jdu za Cynthií a Alix. Obě rychle krácejí do Alixiny kanceláře.

Jakmile vejdemo, obrátí se Cynthia na Alix.

„Už jsi našla ty asijské páry? Chystáme se přepsat článek Alternativní čínské dialekty a pak napsat ještě něco na nějaké *hodně úderné* téma, které jsi navrhovala, třeba tygří matky versus francouzské matky: královská bitva nabírá obrátky. Na titulní stranu dáme tu rodinu s bělošskou matkou, otcem americkým Číňanem a jejich míšeným dítětem. To bude mít úspěch!“

Alix se na mě podívá. „Druhá korektura je skoro hotová...“

„Kdy to budu moci vidět?“

„Hned, jakmile dokončíme tohle. Že ano, Liz?“ Alix mě propichuje pohledem.

„Ano.“

Cynthia se zatváří spokojeně, otočí se a odejde. Alix mi naznačí, abych ještě neodcházela. Svíravý pocit v žaludku mi naznačuje, co se bude dít.

„Máme všechno, co potřebujeme, že ano? Zahrnula jsi tam všechny moje poznámky? Ten přepracovaný návrh je ještě pořád trochu kostrbatý. Poslechla jsi mě a našla jsi nějaké *údernější* a *emotivnější* citace té matky z Kalifornie?“

„Ano, s Tracey jsem pak mluvila ještě několikrát, ale nevím, jestli z ní ještě dostaneme nějaké informace o tom, jaké používá tresty. Souhlasí s tím, že má vystupovat jako autoritativní matka, ale ne v tak extrémní podobě, v jaké bychom to od ní očekávali.“

Abych předešla další Alixině otázce, tak dodávám: „Ptala jsem se jí, jestli někdy použila tělesný trest. Odpověděla, že dětem párkrát trochu naplácala, ale to je všechno.“

Alix svraští obočí. „Jaké slovo *přesně* použila?“

Chápu, kam míří. Znovu budu muset projít všechny materiály, kontaktovat Tracey, důkladně s ní danou citaci probrat a přitom ji ujistit, že úprava textu je v jejím zájmu. Slyším, jak mi můj vnitřní hlas říká: *Takhle je to špatně*.

„Řekla ‚naplácala‘. Ale to bylo všechno.“

Snažila jsem se. Ale odmítám použít výraz, který Alix chce: *bití*.

„Jsem si jistá, že sem tam nějaké slovo pozměnit můžeme,“ říká rychle Alix. „Protože to má širší význam než naplácání a znamená to prakticky totéž. Jen si to od ní nech odsouhlasit.“

Ztěžka polknu a potom se slyším, jak říkám: „Ne.“

„Co ne?“

„To nemůžu.“

„Proč ne?“

„Ona svoje děti *nebij*e, Alix.“

„Liz, musíme ji přesvědčit, aby s tím souhlasila,“ trvá na svém Alix. „Jinak nebudeme moci dát název článku na titulní stranu a nemáme čas to něčím nahradit.“

S hrůzou jsem si uvědomila, že se budu muset honem pustit do práce, abych večer stihla dorazit včas na letiště JFK, a že s největší pravděpodobností budu pracovat v letadle a po celou dobu svého press tripu.

„Vždycky hledáš jenom problémy a nikdy žádná řešení,“ ucedí Alix koutkem úst.

Zaslechnu to a svěsím ramena. „Zavolám jí a uvidím, jaký výraz z ní dostanu.“

„Dobře,“ odpoví Alix ve chvíli, kdy vejde Jeffry Clark, náš nový výkonný šéfredaktor, kterého Cynthia objevila v digitální mediální agentuře. V jedné ruce drží MacBook Air, druhou ruku má zastrčenou v kapse džínů a při každém pomalém kroku, který udělá, z něho vyzařuje mužské charisma. Je to studovaný hipster s pečlivě upraveným plnovousem, potetovanými pažemi a trapně zkráceným jménem, ale jeho poradensky laděný manažerský styl v posledních měsících spočívá v tom,

že má všechno na háku, takže nové „efektivní postupy, řešení a nápady“ potom musíme vymýšlet my.

„Alix, Liz. Už jste se dohodly, kdo ten článek napíše?“

„Liz udělá první koncept a já v pondělí udělám závěrečnou revizi,“ řekne Alix dřív, než stačím odpovědět. „Liz, ty umíš francouzsky, že jo? Tak můžeš vypátrat nějaké francouzské matky, které žijí ve Státech.“

„Musíme to napsat, aby to příští týden šlo dát do tisku. Kdo dělá přípravu?“ zeptá se Jeffry.

„Já tu příští týden nejsem,“ řekne Alix. „Letím na Turks a Caicos. Ty jsi to zapomněl?“

„Dobře, ale musí tu být někdo, kdo si to vezme na starost. Asistentky na to nestačí.“

Ne... NE, říkám si v duchu. Moje plány na cestu do Paříže se hroutí jako domeček z karet. Alix na mě vrhne upřený pohled. „Liz to určitě zvládne,“ ujistí Alix Jeffryho.

„Já tu příští týden také nejsem. Copak si nepamatuješ, že letím na ten press trip? Vždyť jsi sama chtěla, abych tam letěla. Co kdybych našla americké matky žijící ve Francii?“

„To by nešlo,“ zavrtí hlavou Alix. „Ty matky musejí bydlet tady.“

„Promiň, Liz, ale ten press trip budeš muset zrušit,“ řekne Jeffry. „Alix má rodinné setkání v Karibiku a nemůže tam chybět. Ty můžeš letět do Paříže kdykoli. Potřebujeme někoho tady. Budu informovat PR firmu, která ten press trip organizuje.“

Opravdu nevím, co mám těm dvěma říct. Stojí tu a koukají na mě. Pokud odmítnu, tak mě vyhodí a já se pravděpodobně ocitnu na černé listině v celém oboru. Rychle si vzpomenu na dluh 7 897 dolarů, který mám na kreditní kartě (nezaplacené výdaje související s tím, že jsem v posledních letech na několika svatbách dělala družičku), vzpomenu si na to, že musím platit nájemné, i na to, že musím co nejdřív zaplatit splátku půjčky na studium ve výši 505 USD, která mi každý měsíc připomíná,

že jsem si vybrala nejdražší studium svobodných umění, abych nakonec skončila v tomhle zaměstnání.

„Alix, prosím tě, nešlo by to zařídit nějak jinak?“

„Liz, promiň, ale napravování tvých chyb není moje práce. Bývala bys to zvládla, kdyby sis to lépe časově zorganizovala.“

„Ale já vždycky musím kromě své vlastní práce ještě přebírat práci po kolegyních, které jsou na mateřské. A ty to *víš*.“

„Vždycky si najdeš nějakou výmluvu,“ odpoví Alix. „Kdybys měla děti, tak bych to chápala, ale řekni mi, proč děláš takovou vědu z toho, že máš párkrát za měsíc zůstat v práci dlouho do večera, když kromě práce nemáš žádné jiné důležité povinnosti?“

Najednou ucítím horko v obličeji. Vždycky jsem si myslela, že tvrdá práce by měla být odměněna, ale zjevně se pletu. Kdybych byla matka a byla správně „zaškatulkovaná“, měla bych nějakou přijatelnou omluvu. Toho se mi ale ještě nepodařilo dosáhnout. A dokud se mi to nepodaří, nebudu nic znamenat a budu mít smůlu, ať budu pracovat sebevíc. *Do prdele.*

„Ne.“

„Co?“ zeptá se Alix.

„Nemůžu,“ stručně odpovím.

Alix se zúží oči. „Liz, tvůj přístup nás už dost zdržel. Musím mluvit s Cynthií.“ Když se Alix otočí a chystá se vyjít z kanceláře, ucítím závan jejího pronikavého parfému a zvedne se mi žaludek. Předkloním se a začnu zvracet.

„Liz, jsi v pořádku?“ zeptá se Jeffry. On i Alix ke mně běží a říkají mi, abych dýchala.

Konečně se narovná. „Pardon..., nevím, co se stalo. Poslední dobou mi nějak není dobře,“ zajíknu se. V ten okamžik se z mého starého mobilu ozve tajuplné zachichotání.

„STISKNI! Oznámení 😊 ! 16. týden: Gratulujeme! Vaše miminko je teď velké jako kumquat⁵! Je čas začít dělat dřepy. Dětské úsměvy: 0!“

Sáhnu po mobilu, abych ztlumila zvuk a vypnula obrazovku, ale už je pozdě. „Bože. Tak ty taky?“ zašeptá Jeffry.

„Jsou tohle *materšské* džíny?“ zalapá po dechu Alix.

Mám úplné zatmění mozku a najednou slyším sama sebe, jak říkám: „Ano. Já taky.“

Jeffry se na mě pozorně podívá.

Opravdu jsem to řekla?

Oba na pár vteřin ztratí řeč. „Počkej, Liz, ty jsi těhotná?“ zeptá se Alix.

Upřeně se dívám na podlahu a celé tělo mi ztuhne. Neřeknu ano, ale neřeknu ani ne. Uběhne pár vteřin. Žaludek se mi křečovitě sevře.

„Dobře, ono se ti zase uleví. Teď s tím nic nenaděláme. Ježíšmarjá,“ řekne Jeffry.

„Kdy máš termín?“ zeptá se Alix.

Podívám se na aplikaci. „20. října.“

„Jé,“ rozpačitě vydechne Jeffry. „Nevěděl jsem, že... máš přítele... partnera.“

„Protože do toho nikomu nic není,“ odpovím. *Kde se ta sebevědomá Liz vzala?* „Mimochodem, Jeffry,“ dodám. „Alix mě požádala, abych upravila jednu citaci a přiměla Tracey říct, že bije svoje děti, ale není to pravda.“

V očích Alix a Jeffryho se objeví zděšení.

Potom se předkloním a vyzvracím pohoštění z Pippiny oslavy na počest očekávaného narození dítěte do Alixina odpadkového koše.

Dva

„Holky, udělala jsem hroznou blbost. Potřebuju pomoc!!!!“ napíšu esemesku Addison a Brie a tak se mi třesou ruce, že skoro nejsem schopná mačkat tlačítka. Po stole se mi rozletěly papíry a já se snažím přijít na to, co mám udělat. Musím odsud pryč – *rychle*. Konečně uvidím to, co hledám – odrbanou kopii knihy *Co očekávat*. Nacpu si ji do tašky a potom běžím k výtahu a ven z budovy.

Eseseska od Cynthie! *Už to ví.* „V pondělí hned ráno pořádám schůzku. Přijdeš, že ano?“

„Samozřejmě. Přijdu, děkuji!!!!“ Odpovídám s příliš velkým množstvím vykřičníků. *Sakra.*

Když už se blížím k metru, přichází mi konečně odpověď od Addison. „Můžeš sem přijít?“ Je na schůzce s klientem v Soho House v Meatpacking District⁶.

„Už jsem taky na cestě,“ píše Brie, která byla cvičit ve Flattiron Building⁷.

Díkybohu. Rozhodla jsem se, z Ptačí klece do centra pojedu taxíkem. Ptačí klec je naše přezdívka pro nádhernou budovu postavenou na přelomu století ve stylu krásných umění, která patří našemu nakladateli Halpren-Daviesovi. Mé tělo zaplaví vlna adrenalinu. Opravdu se mi právě podařilo přesvědčit své

nadřícené, že jsem těhotná? Mám nějakou psychózu? Musí to být nějaký druh psychózy způsobený chorobnou touhou po dítěti, o které bude *Paddy Cakes* určitě jednoho dne psát.

Když taxík sjíždí po Deváté avenue, začínám panikařit. Až Cynthia zjistí pravdu, vyhodí mě a už nikdy nenajdu práci v žádném časopise. *Jezebel* a *The Cut* se s požitkem vysmějí „redaktoře, která vykřikovala, že je těhotná“.

Kdybych tak měla odvalu skončit v práci ze dne na den jako Addison. Potom, co zapoměla zpracovat výdaje svého šéfa a raději si nabrala víc článků na psaní, byla podmíněně propuštěna, dokud se jí nepodaří „prokázat svou hodnotu“.

„Nepotřebuju měsíc,“ řekla jim typickým addisonovským způsobem. „Já svou hodnotu už znám. Považujte to za mou výpověď.“

To odpoledne v roce 2008 jsme spolu seděly v Bryant Parku⁸, popíjely smoothies a během jedné hodiny se Addison rozhodla, že místo hledání nové práce začne psát svůj vlastní módní blog. Ten se nyní rozrostl na více než tisíc autorů písčících o módě, bloggerů a youtuberů. V posledních osmi letech se dostala na Forbesův seznam 30 pod 30 jako „content-preneur“. Továrna na vliv zvaná *The Couture Collective* se začala vyplácet a vydělává jí patnáctiprocentní provizi z každého příspěvku napsaného výlučně pro módní značky s vlastními butiky. Momentálně intenzivně pracuje na tvorbě výlučně své platformy umožňující takovou práci v libovolném měřítku a hledá ochotné andělské investory⁹, kteří by ji sponzorovali.

Nervózně zkontroluji esemesky. Od Cynthie už nic dalšího nepřišlo. Přepadlo mě hotové googlovací šílenství. „Předstírání těhotenství“ vede k „právům těhotných v zaměstnání“ a to vede k „odnětí svobody za zpronevěru zdravotního pojištění“, což mě téměř přivede k tomu, abych právě v tu chvíli a právě na tom místě vyhodila mobil z okna. Konečně mi dochází, že existuje ještě někdo, komu můžu zavolat, aby mě uklidnil. Někdo, kdo zná všechny hráče a *přesně* ví, co dělat. Ford. Můj

bývalý nejbližší spolupracovník, deset let můj nadřízený a člověk, který mě zaučoval, když jsem nastoupila do *Paddy Cakes*, a který teď pracuje jako šéfredaktor u pánského ekvivalentu našeho časopisu s názvem *Basics*. Napíšu mu esemesku a on mi okamžitě odpoví: „Jsem tam.“

Když přijedu do Soho House a nahlásím na recepci Addisonino jméno, pošlou mě do salónku v šestém patře. Hala se začíná zaplňovat. Vidím několik stolů, u kterých sedí úspěšně vypadající muži v úzce střižených oblecích. Povídají si s výrazně mladšími dívkami v oblečení s odhaleným břichem – parádní přehlídka krásných chlapců a děvčat. U jednoho z prostředních stolů spatřím Addison, jak něco píše na laptopu. Brie naštěstí přichází o pár minut později. A potom Ford.

Když jim řeknu, co se stalo a proč nejsem na cestě do Paříže, čekám, že budou zděšení. Místo toho jsou našťvaní – *mým jménem*.

„To jim patří,“ řekne Addison a stáhne si blondáté lokny do ohonu. „Už mám dost těch elitních dinosaurů, kteří zneužívají ženy od dvaceti do třiceti let, oblbují je falešnými sliby o kariéřním růstu, nechávají je přežívat na koláčcích, kofeinu a koktejlech a žít v mrňavých bytech se spolubydlíci, které nemohou vystát, a se šváby, kteří jim krouží kolem dveří ložnice! To je prostě mučení. Způsobili ti trauma! Pěkně s nimi vyběhni!“

„Addison má pravdu, Lizzie,“ řekne Brie a položí mi ruku na paži. „Mám pocit, jako kdybys to už nebyla ty. Když jsi začínala, měla jsi jiskru. Ale pak jsi ji postupně ztratila. Ty jsi prostě *musela* něco udělat.“

Brie by to měla vědět. Nedávno úspěšně absolvovala zdravotní a wellness digitální podnikatelský program nazvaný *životní moudrost* a z marketingové pracovnice se proměnila v poradkyni pro „zničující“ inovace. Nyní vydělává šestimístné částky za pravidelnou projektovou práci pro celosvětově působící neziskové organizace, a to díky svým úhledným powerpointovým

prezentacím, které pojednávají o vznikajících logách sociálních médií a mají nadpisy jako „Co je změna?“. Ale její moderní, čokoládový poloviční drdol a zářivě rudá rtěnka mě neoklamou. Moje drobná kamarádka už od svých jedenadvaceti let stále hledá svou spřízněnou duši.

„Tohle je ještě větší zábava než modelové na akci Prabala Gurunga, na které jsem byla včera večer,“ říká Ford, když přichází k našemu stolu, a stahuje si černý kašmírový kardigan, aby nebylo vidět, že lehce přibral kolem pasu. Když jsme spolu pracovali, říkali jsme mu Ford podle Toma Forda, protože díky své hranaté čelisti a blankytně modrým očím mohl sbalit každého modela, který se mu líbil. Dokonce prožil bouřlivý letní románek s adeptem na držitele ocenění EGOT (Emmy, Grammy, Oscar a Tony) a sitkomovou hvězdou Johnem Paulem Hardingem, který mu popletl hlavu. V posledních letech ho ale dohnaly jeho stravovací návyky způsobené povoláním. Možná v tom sehrálo roli i zlomené srdce. Dnes má ještě zrzavější bradku než David Beckham.

Zatímco ze mě Addison mámí details, Brie konejšivě přikyvuje a Ford se nemůže přestat smát, já se modlím, aby se tu neobjevil nikdo z *Paddy Cakes*.

„To je určitě vyhoření. Můžu ti doporučit svého homeopata, je skvělý. Možná to bude jen otázka odblokování meridiánu žlučníku...“ spustí Brie, když vylíčím všechno, co se stalo.

„Myslím, že nepotřebuje homeopata, ale tatínka pro miminko,“ žertuje Ford.

„Dobře, ale napřed musí začít se sexem,“ odpoví Addison.

„Poslouchejte mě! Víte, co mě teď čeká? Dostanu výpověď. A ocitnu se na černé listině a budu se muset nastěhovat zpátky domů k mamince.“

„Liz, nevymýšlej katastrofické scénáře. Určitě se najde nějaké řešení,“ uklidňuje mě Addison.

Všichni čtyři mlčíme, rozhlížíme se kolem sebe a přemýšlíme.

Napravo od nás sedí nějaká blondýna, nahlas mluví do telefonu, který má v laptopu, a působí dojmem, jako kdyby pracovala na svém blogu o životním stylu matek. Podle jejího květovaného oblečení ve stylu Coachella hádám, že je z Los Angeles. A je jí něco kolem dvaceti pěti let.

„Myslím, že je to fajn,“ říká a ze sluchátek se ozve několik kňouravých zvuků. „Annie Leibovitz je skvělá, ale to víš, v LA bychom jich mohli udělat pět za den a mohli bychom dostat sponzorství nějaké významné módní značky. Jo, vážně. Jo, a víš, co za tím stojí? Fotky kojících matek – sledující jsou z nich celí diví. Působí to takovým panenským dojmem. Je to ale jenom úplný podvrh... Já, promiň, počkej, to je můj šéf, ne, moje máma, no, vyjde to nastejno. Já. Ahoj mami. Ano, dobře, natáčení a focení v Aspenu. Výborně. Kdy?“ Výraz jejího obličeje se změní během zlomku vteřiny. „Moje chuva nepřiletí? Tak to tam nechci. To znamená, že musíme vstávat už za svítání. Kolem deváté ráno!!!“

Addison vypadá, jako kdyby ji něco napadlo. „Počkej. Myslím, že paní Coachella na to kápla. Co takhle to předstírat? Při natáčení a focení to tak děláme vždycky. To by šlo, ne? Aspoň na nějakou dobu.“

„Hm, to není špatný nápad,“ přidává se Brie, kterou ta myšlenka zaujala.

„Myslíš, že to zvládne?“ zeptá se Ford a přitom o mně mluví ve třetí osobě, jako kdybych byla duševně nemocný pacient.

„To nepomůže,“ skočím mu do řeči.

„Podívej, Lizzie, myslím, že to je tvoje jediná možnost. Můžeš předstírat těhotenství měsíc, to znamená do 6. června, a do té doby se připravovat na to, že začneš pracovat na volné noze. A tvoje první těhotenské břicho bude malé. Ale nikdo kromě klíčových hráčů se o tom nesmí dozvědět.“

„Jé, mám perfektní řešení. Zeptám se toho chláпка, kterého bych rád sbalil, jestli ti chce pomoci vyrobit takzvané těhotenské břicho. Pracuje jako stylista v *Naomi Marx Show*. Navíc budu

mít důvod se s ním vidět. Je mladý a přitažlivý, takový donchuan. Přesně můj typ.“ Ford se rozpustile zašklebí.

„Co když se na to přijde?“

„Ty to zvládneš, Lizzie. Máš k miminům blízko od dvaadvaceti let. A v těchhle věcech se vyznáš,“ povzbuzuje mě vehementně Addison.

„Jestli se podřeknu, vyhodí mě.“

„To bude v pohodě!“ utěšuje mě Addison. „S radostí ti pomůžu s touhle společností vyběhnout. Je to totiž můj největší konkurent!“

„Co když se do *Paddy Cakes* donese, že chci jít na volnou nohu?“

„Redaktoři píšící o cestování neznají redaktory píšící o rodičovství. Jsou jako plnotučné latté a Alix – nejdou dohromady,“ snaží se mě uklidnit Ford.

„Poslyš, Liz, ty to musíš udělat,“ řekne Addison rozhodně.

„Honem, jak se jmenují první testy a k čemu slouží?“

„Standardní krevní testy – mají zjistit, jestli jsi zdravá,“ odpovím.

„Kdy budeš znát pohlaví?“

„Brzy, v době prvního krevního testu. V deseti týdnech.“

„Jaké jsou první fyzické příznaky těhotenství?“

„Ranní nevolnosti, zažívací potíže, rozestupování pánve, uvolňování vazů – a prsa! Větší prsa!“ Podívám se na své trojky ... pěkné dědictví po příbuzných z matčiny francouzsko-kanadské strany, po kterých jsem zdělila i stehna bez mezery.

Holky se mě dál vyptávají a já automaticky chrlím odpovědi. Jako kdybych na tenhle den čekala celý život.

„Kolik jsi toho minulou noc naspala?“ ptá se mě Brie, která z toho začíná mít srandu.

„Ha, záludná otázka. Moc ne.“

„Kdo je otec?“ zlobí mě Ford.

„Prozatím řekněme, že to bylo neposkrvněné početí...“

„Výborně, protože víme, že mateřství je nejjednodušším způsobem, jak ze sebe udělat bohyni,“ říká Addison.

„Ještě jedna otázka. V kolikátém týdnu právě jsi?“

„Já nevím,“ ztuhnu. Podívám se na svou aplikaci. Protože „týdny“ začínají v pondělí, jsem na konci šestnáctého týdne. Do 20. října mi zbývá něco přes pět měsíců. Můj „termín porodu“, uvědomuji si s podivnou vážností. Těkám očima po místnosti a cítím, jak můj mozek usilovně pracuje. Jak se hala začíná naplňovat, mísí se vrčení mlýnku na kávu se zvuky cinkajících vinných skleniček. Všude kolem sebe vidím a slyším nějaké možnosti. Možná je těch možností víc, než si dokážu uvědomit. Možná mají moji přátelé *pravdu*.

Sedím v křesle a začínám se zabývat myšlenkou „mateřské dovolené pro sebe“ – pracovního volna, během kterého bych si náležitě srovnala v hlavě, jak chci nadále doopravdy naložit se svým životem. Je něco takového vůbec možné?

Znovu se mi začíná vynořovat před očima moje dlouho potlačovaná vidina sebe samé. Představuji si, jak vyměním monotónní vysedávání v kanceláři za slunná jezírka, exotické oděvy a popíjení silné indonéské kávy, zatímco budu na pláži na Bali dokončovat článek pro *Travel + Leisure*. Možná si mě přitom všimne nějaký pohledný importér/exportér, který mi udělá opravdové dítě...

Jakýsi záhadný příliv energie ve mně odblokuje něco, co bylo roky spoutáno. Když se dívám na své přátele, dochází mi, že mají pravdu. Musím tohle absolvovat, je to doopravdy moje jediná možnost. Odhodlaně položím ruce na stůl.

„Tak si to miminko nechám, co myslíte?“

„Ano.“ Addison se mi hluboce podívá do očí.

„Ano,“ řekne Brie a položí mi ruku kolem ramen.

„Ano,“ řekne Ford a pokyvuje hlavou jako štěně.

„Tak dobře.“ Hluboce polknu. „Je mi špatně.“

„To je v tomhle stavu normální,“ zasměje se Brie.

Mateřská dovolená pro sebe, tady mě máš.

Tři

Do čtvrt na dvanáct jsme vypili pár vodek se sodou a mí přátelé mě přesvědčili, abych se s nimi vypravila do nacpaného karaoke baru na St. Mark's Place. Addison se snaží vnutit se ke stolu, u kterého sedí spousta módních bloggerů, úředníků, kteří se starají o modelky a o modely, a extrémně štíhlých modelek pocházejících z balkánských zemí. Já se mezitím snažím přimět Brie, aby si každé tři minuty nekontrolovala mobil.

Brie momentálně chodí s Baxterem, svým bývalým čtyřiačtyřicetiletým kolegou, o kterém ví, že kromě kamarádství s výhodami od něj nemůže očekávat nic dalšího. Jasně jí řekl, že nestojí o žádnou „romantickou lásku“, jak se jednou večer bezcitně vyjádřil v Babbo, když se Brie mylně domnívala, že rande v luxusní restauraci znamená, že má Baxter zájem o romantiku. Brie si ale stále říká, jestli zbytečně neplýtvá časem a energií, když v tomto vztahu zůstává, protože si dokonce ani není jistá, jestli by chtěla, aby do ní byl Baxter skutečně zamilovaný a bral ji jako potenciální manželku. Ještě větší ironií je to, že jediné, na co myslí od doby, kdy překročila třicítku, je najít PM (potenciálního manžela), a začala v práci uhánět každého chlapa, který působil jen trochu perspektivním dojmem. Když odešle šestou esemesku, vrhnu na ni nesouhlasný pohled.